

imod Forpligtelse til igjen at modtage passende Ansættelse med i det Mindste samme Indtægt, som det inddragne Embede gav." Det er den Tanke, vi have villet gennemføre i Slutningen af Paragraphen, at, naar han modtager et mindre Embede, skal man sikkre ham fra Statens Side den samme Indtægt, som det inddragne Embede gav ham, og dette skeer ikke gennem det sidste Punktum af Paragraphen, saaledes som det er affattet; thi Facit kan i hans Disfaveur blive mindre, saaledes som det sidste Punktum er affattet, men vi mene, at Facit skal netop blive detsamme, at han ikke skal være pligtig til at modtage et nyt Embede, uden at det giver ham den samme Indtægt, og at, dersom det nye Embede ikke afgiver saa meget i Indtægt som det gamle, Statskassen da skal sikkre ham det, der mangler, enten gennem Pension eller ad anden Veie.

Finantsministeren: Den ærede Ordfører befinder sig i en Vildfarelse med Hensyn til hans Fortolkning af den sidste Passus af § 3, som han nys berørte. Jeg maa nemlig gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det sidste Afsnit af § 3, som der foreligger i Udkastet, taler i den første Deel af den af ham citerede Passus om Forpligtelse til igjen at modtage passende Ansættelse, og det er i det Tilfælde, naar Vedkommende, som en Følge af den ham herved paahvilende Forpligtelse, faaer et nyt Embede, at han skal have idetsmindste samme Indtægt, som det inddragne Embede gav. Derom behøvedes ingen videre Forklaring. Naar nu desuagtet i det sidste Punktum af Forslaget, som af mig er gjort til Gjenstand for Discussion, siges: „Modtager han Ansættelse i et mindre Embede, godtgjør v. s. v.“, saa er der ikke blot Spørgsmaal om det Tilfælde, i hvilket han, som en Følge af den ham paahvilende Forpligtelse, bliver besejlet at skulle overtage et nyt Embede, men det omhandler og de Tilfælde, hvor Embedsmanden ikke af Regjeringen bliver tilpligtet at skulle overtage Embedet, men modtager det mindre Embede ifølge frivillig Overenskomst, hvilket er det, der hyppigst finder Sted. Jeg maa saaledes vel bede bemærket den Modsatning, som er imellem Forpligtelsen i første Passus og den omspurgte Deel af Forslaget, hvor han

modtager Embedet frivilligt, og da troer jeg ikke, den ærede Ordfører har kunnet imødegaae de praktiske Ulemper, som jeg har anført, at det vilde kunne give Anledning til. Den Indvending, der fra en æret Talers (Krabbe) Side er gjort, at det skulde være et enkelt Tilfælde, kan jeg lade staae ved sit Værd. Fordi man som Exempel paa Tilfælde, der hyppigt kunne finde Sted, nævner et enkelt Tilfælde, troer jeg ikke, at man er berettiget til at ulede deraf, at det enkelte Tilfælde er det eneste Tilfælde, der kan tænkes; jeg er istand til at nævne flere af dette Slags, uden at behøve at ty til de coloniale Embedsmænd. Jeg troer saaledes, at der er Grund til at lade det blive ved Udkastets sidste Passus i § 3, i det Tilfælde, hvor en Embedsmand ikke ifølge en ham paahvilende Forpligtelse, men ifølge Ansøgning bliver ansat i et mindre Embede, at han da ikke i alle Tilfælde, enten Staten finder det nødvendigt eller ikke, og uden Hensyn til, om han selv vil renoncere paa den Andeel af Indtægterne, skal kunne fordre som Ret, at erholde lige stor Gage som hidtil. Jeg vil indrømme, at Staten kunde gjøre det til en Betingelse, at han frivilligt skulde renoncere paa det Plus, som Loven vil tillægge ham, naar man følger Ordene. Det kunde være, at en saadan Renonciation vilde blive antaget for gyldig, men, om det vilde være passende fra Statens Side at fremkalde denne, vil jeg henstille. Jeg maa derfor andrage paa, at fastholde den sidste Passus i § 3, saaledes som den foreligger i Udkastet. Naar iøvrigt den ærede Ordfører atter har dolet over, hvad jeg har anført om $\frac{3}{4}$ af Pensionen istedetfor $\frac{2}{3}$ for Jubilarer, og i denne Henseende har paaberaabt sig, at Loven i sin Heelhed ikke var saa harmonisk, at dette kunde forøge den Disharmonie, som i Forveien var i Lovudkastet, da skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg heller ikke har paaberaabt mig det Harmoniske i Loven, blandt Andet af den simple Grund, at det ikke er muligt i en Pensionsslov, som skrives for de nujældende Forhold, at bringe Harmonie i alle Enkeltheder. Men jeg har paaberaabt mig, at man ved at antage denne Indstilling saavel som den Indstilling, som af Udvalget er gjort under Nr. 4 til Paragra-